

[Aksel Møller.]

højtærede finansminister forstår udmærket vel, hvad der er blevet sagt, og det var, at på driften — og det er den højtærede finansministers eget tal, som endda er i underkanten, såvidt jeg kan bedømme, men lad mig nu bruge det tal — koster boligstøtteleven indtil dato 100 mill. kr. om året. Det er det rentetab, som staten har påtaget sig 20 år frem i tiden af de lån, staten har givet til boligbyggeriet indtil dette finansårs begyndelse. Dertil kommer, og det er dog et problem, som man har lov til at tage med i enhver overvejelse af statskassens indfyldelse på landets økonomi, at i hvert enkelt år skal der, så længe vi har en boligstøttelevgivning af det nuværende omfang, skaffes midler til berigtigelse af de statslån, vi har givet tilsagn om i det boligbyggeri, der bliver færdigt i det kommende år; det drejer sig om ca. 450 mill. kr.

Om den højtærede finansminister mener, at befolkningen ikke burde have at vide, hvilken indfyldelse denne udlånsvirksomhed har på statskassen og på samfundsökonomien, ved jeg ikke, men jeg fandt det altså rigtigt at oplyse derom. Den højtærede finansminister har med sin måde at stille tallene sammen på givet mig en lejlighed til yderligere at uddybe problemet.

Løvrigt synes jeg ikke, den højtærede finansministers replik opfordrer til nogen voldsom debat. Det var godt at se, at landets nye finansminister fremsatte de sædvanlige og for alle finansministre gældende og karakteristiske udtalelser om nødvendigheden af en forsigtig udgiftspolitik. Jeg kvitterer for, at udgangspunktet ved vor nuværende finansministers møde med tinget er det samme som for alle andre finansministre. Jeg håber, at den højtærede finansminister også vil kunne efterleve det.

Jeg deler også den opfattelse, som finansministeren gav udtryk for, da han talte om, at man ikke i den nuværende situation kunne finde det forsvarligt at møde med et underskud på statsfinanserne. Min tale den 26. november gik heller ikke ud på at tilråde noget sådant, tværtimod. Men den højtærede finansminister sagde i samme forbindelse, at han heller ikke mente, at det for tiden ville være rigtigt at stræbe mod et stort overskud, eventuelt ved nye

skatter. Eventuelt ved nye skatter. Når den højtærede finansminister siger — og jeg citerer nu ordret —:

„... Men jeg vil gerne høre, om det er de ærede ordføreres opfattelse, at dette skulle være nødvendigt, og i bekræftende fald, hvorledes et sådant overskud skulle tilvejebringes“,

er mon så ikke tilføjelsen „eventuelt ved nye skatter“ nærmest at opfatte som en slags debattaktisk finte? Overfor mig er spørgsmålet ganske overflødig. Den højtærede finansminister kunne se i den tale, jeg holdt den 26. november om finansloven, at jeg der afviste en tanke om en overbalancering, skabt ved forhøjelse af skatter og afgifter. Det står spalte 1267. Jeg henviste den højtærede finansminister til at stile mod overskud ved at undgå nye udgifter, og jeg fandt, at der indenfor finanslovsforlaget indtægtsrammer, når det kom til stykket, var mulighed for, at en sådan politik kunne gennemføres. Løvrigt har jeg vel forstået finansministeren rigtigt, når jeg opfattede hans tale sådan, at heller ikke han fandt det rimeligt nu at indføre nye skatter eller forhøje gamle.

Må jeg have lov til at rekapitulere. Når finansministeren derefter hverken vil sigte mod overskud eller finde et underskud forsvarligt, er det altså givet, at det er udgiftspolitikken, vi i den kommende tid må have opmærksomheden henvendt på, og deri er jeg ganske enig. Men jeg er ikke helt beroliget. Socialdemokratiets nye program „Vejnen til fremskridt“ rummer nogle og tyve nye udgiftsposter. Tør jeg gå ud fra, at den højtærede finansminister foreløbig vil lade dette program blive i skrivebordsskuffen? Det kunne ikke falde mig ind her at prøve på ved en debat med finansministeren at ville binde ham for al evighed, men det drejer diskussionen sig jo heller ikke om; den drejer sig om udgifterne for året 1954—55 og regeringens hensigter med hensyn til disse udgifter. Hvis han vil, at oppositionen skal støtte ham i de bestræbelser, som jeg forstår er hans ved begyndelsen af den gerning, han har påtaget sig som finansminister: at undgå nye udgifter, så må jo forudsætningen nødvendigvis være, at regeringspartiet selv afstår fra at forøge statens udgiftskrævende opgaver. Det er min op-